

Bàn Tay Nắm Lấy Bàn Tay

Thái Thanh

Chỉ là cái nắm tay thôi nhưng... cái nắm tay nào làm ta xao xuyến. cái nắm tay nào trao truyền cảm xúc cho nhau lưu giữ trong hồn.

Thời thơ ấu, tôi không nhớ ai là người đầu tiên nắm lấy bàn tay tôi cho tôi bước vào đời nhưng lớn hơn một tí tôi nhớ cái nắm tay của bà Nội tôi thuở ấy. Nội tôi bị mù. Mỗi lần bà muốn đến chơi nhà bác nhà cô, tôi nắm bàn tay bà để dắt bà đi. Đi từ đường Phan Bội Châu nhà tôi ngang qua đường Trần Quý Cáp băng qua đường Gia Long đến Hàn Thuyên. Hồi ấy tôi còn nhỏ lắm, chỉ mới học lớp Tư (lớp 2 bây giờ) nhưng nhờ ngày xưa đường ít người, ít xe nên tôi đi được. Và mỗi lần đi qua đường hoặc đến chỗ đông người thì ngược lại Nội tôi lại nắm chặt tay tôi giúp tôi bình tĩnh lại,

luôn là câu nói: "*Đừng sợ con!*". Cho đến khi Nội bị liệt phải nằm một chỗ. Hồi nhỏ những khi tôi sợ hãi hay buồn buồn tôi quanh quẩn bên cạnh bà và bà luôn lần tìm bàn tay bé nhỏ của tôi ngày ấy mà nắm lấy vỗ về. Nội mất tự lâu lắm rồi, tự thời tôi còn học tiểu học nhưng mãi cho đến giờ tôi vẫn nhớ cái bàn tay nắm của bà. Nơi đó cho tôi sự ấm áp yêu thương che chở.

...Từ ngày bà Nội không còn nữa, tôi lớn lên tự nhiên giữa cuộc đời, tôi chẳng để ý những ai đã nắm lấy tay tôi... Năm tôi đi dạy ở Hoài Ân, nhờ bạn tôi đã có người yêu. Chàng là giáo viên dạy cấp 3 ở Tuy Phước. Tình yêu đầu đời của nó trong sáng e ấp hiền hòa. Nó kể tôi nghe hôm tiễn nó lên xe ra dạy ngoài này, bất chợt chàng nắm bàn tay nàng... Cái nắm tay siết chặt trong đời làm bạn tôi xúc động xao xuyến bồi hồi, băng khuâng nhưng nhớ.

Ngày ấy tôi vẫn chưa có người yêu nhưng vốn tính mơ mộng, tôi thấy cái nắm tay đầu đời trong tình yêu đó như một điều kỳ diệu. Trong bản nhạc của lính tôi thích ca khúc "Chiều Cuối Tuần" của Nhạc sĩ Trúc Phương khi chàng chinh nhân thủ thi:

"Ai quên ai khi bàn tay trót nằm trong lòng tay rồi. Em ơi, dù hai chúng mình mộng xưa khó thành, biết nhau chiều hôm nay xin nhớ mãi về sau này..."

Bàn tay nắm lấy bàn tay đã là một mối nhân duyên gởi gắm cho người, tựa như ta đã thuộc về nhau.

Rồi từ đó... Cuộc đời trôi xuôi theo số phận của mỗi người. Tôi có chồng, có con cho đến lúc chia tay chồng, đường đời bao ngả rẽ chẳng có cái nắm tay nào lưu lại trong tâm. Cho đến một ngày... Khi tôi chồng chênh chơ độc một mình trên đường đời hun hút không biết ngõ ra, trong lúc tôi bé nhỏ sợ hãi trước những bất an sẽ xảy đến cho mình. cho gia đình... tôi đã gặp được một người. Một bàn tay của một người rất đỗi xa lạ rất đỗi cách

xa, xa nhiều thứ, nhất là khoảng cách giai cấp trong xã hội... Nhưng lại không là tình cờ mà người đã tìm thấy tôi và nắm lấy tay tôi thật chặt, thật thân quen, giúp tôi vượt qua nỗi sợ hãi, vượt qua những bất công của cuộc đời. Một bàn tay nắm lấy bàn tay, dẫu rằng chỉ trong khoảnh khắc bất ngờ chứ chẳng được cùng nhau cho đến cuối cuộc đời nhưng đã giúp tôi đủ sức vượt qua đoạn đường đời chông gai trắc trở thời đó... Bây giờ tôi đã bình yên bên con và cháu. Bây giờ cái bàn tay ấy và tôi đã buông lơi tự rất lâu rồi nhưng khoảnh khắc ấy là chút kỷ niệm ngọt ngào tôi quý trọng và nhớ mãi đến suốt khoảng đời còn lại.

Ai trong cuộc đời này chẳng có được một bàn tay nắm lấy bàn tay mang hơi ấm cho mình, chỉ có thể là ta đầy đủ quá nên không nhận ra được mà thôi. Cái nắm tay đầu tiên của chúng ta chắc chắn là ba là mẹ mình rồi nhưng ta thờ ơ không thấy không chú ý. Một đời ba mẹ mình cho mình ăn toàn những chén chè ngon ngọt nhưng đến khi lớn lên, chỉ một viên thuốc đắng ta lại cau mặt cau môi mà quên hết... Và khi đi cả đường đời chạm trán với những đắng cay, trải qua những giông gió bão bùng đến lúc lắng yên ta mới ngồi ngẫm lại...

Cũng may cho tôi nhận ra được điều này và tôi đã kịp thời nắm lấy bàn tay của Má tôi khi bà nằm trong bệnh viện lúc Bà ngủ. Bàn tay gầy ốm của Má nằm gọn trong tay tôi với cả yêu thương vô vàn. Má đã hé mắt và nhoẻn miệng cười, nụ cười bình yên trên môi Má. Chỉ buồn một điều tôi chưa hề nắm lấy tay Ba - người mà tôi thương quý nhất trên đời mà khi khôn lớn và mãi cho đến lúc Ba ra đi ngàn trùng tôi vẫn chưa hề có được phút giây cận kề nắm lấy tay Ba.

Chỉ là một cái nắm tay nhưng có khi đó là điều kỳ diệu trong đời của một người. Bằng trái tim yêu thương ta hãy siết thật chặt đừng buông lơi hờ hững với người thương của mình bởi có thể sau này ta chẳng còn có phút giây nào để bàn tay nắm lấy bàn tay...

Thái Thanh